

at den af Udvalget foreslaaede Forsamling i Colonierne, der havde at afgive en Betænkning over Colonialloven, ligeledes skulde kunne afgive Betænkning over saadanne Sager, som af Regjeringen maatte blive den forelagte, og maaskee endogfaa i Almindelighed være berettiget til at udøve den Myndighed, som i en af Regjeringsudkastets Paragrapher er tiltænkt Colonialraadet. Naar det i § 5 bestemmes, at dette Raad, hvor det „maatte finde Anledning til at ønske nogen Forandring i Dernes Love eller Indretninger eller til at føre Besværing over den Maade, hvorpaa Lovene overholdes eller Indretningerne bestyres, kan samme gjøre skriftlige Forestillinger til Gouverneuren eller til stille denne Embedsmand sine Andragender til Kongen,“ skal jeg tillade mig at bemærke, at, naar en saadan Competence bliver tilstaaet den omhandlede Forsamling, indtil den endelige Coloniallov kunde udkomme, saa seer jeg ingen Umulighed, i det Mindste paa denne Maade, i at opnaae en Repræsentation for Colonierne og undgaae den særdeles Angst, som Nogle have yttret for, at Colonierne ikke alene for det Første, men maaskee til al Evighed skulde blive berøvede Muligheden af at opnaae det omhandlede Gode. Jeg yttre dette blot for at gjøre opmærksom paa, hvormeget man maa betænke sig, inden man, uden at være gaaet ind paa noget som helst Realitets Spørgsmaal i denne Sag, bestemmer sig til enten at forkaste eller antage et Forslag, og jeg skal herved bede Thingets ærede Medlemmer vel at overveie, om man ikke maaskee noget umotiveret skulde kunne komme til at forkaste den foreslaaede Paragraph, af Hensyn deels til Politisk, deels til Rimeligheder og deels til Muligheder, som siden ingenlunde vilde findes bekræftede.

Ordf. Det forekommer mig dog virkelig ikke, at der kan være nogen synderlig Betænkning ved at forkaste et Forslag, om hvilket det fra Regjeringens Side er udtalt, at det ikke kan vente Sanction af Hs. Maj. Kongen, naar der samtidigt foreligger et andet Lovforslag, hvortil der er stillet Ændringsforslag, paa hvilke Regjeringen er tilbøielig til at gaae ind, og jeg maa derfor udtale mig mod den foreliggende første Paragraph af Ud-

valgets Ændringer, og paa det Bedste anbefale Thinget at understøtte Sagens videre Fremme ved at slutte sig til de af 6 Medlemmer stillede Ændringsforslag. Jeg troer, at det ærede Udvalg har sat Thinget i den Forlegenhed, hvori det nu befinder sig, ved ikke paa et tidligere Stadium at træde i Berørelse med Finantsministeren. Havde Udvalget, førend det afgav sin Betænkning, confereret med Ministeren, er der al Anledning til at antage, at man kunde være kommen overeens om et Forslag, som kunde føre til et ønskeligt og practisk Resultat. Vel er det sandt, at Udvalget har erklæret, at det vel ikke var i Besiddelse af al den fornødne Sagkundskab, som vilde udfordres for at behandle denne Sag, men da Udvalget har sat sig i Forbindelse med Mænd, om hvis Dygtighed, Retssindighed og varme Interesse for Colonierne det har givet Thinget det allerhøderligste Vidnesbyrd, forekommer det mig dog, at disse Kræfter forenede maatte kunne have ført til Maalet. Man er, forekommer det mig, fra Regjeringens Side i denne Sag gaaet fuldkommen aabent tilværks, man har forelagt et Lovudkast og oplyst Thinget om, paa hvad Maade det er blevet til, og navnlig at folkekaarne Mænd i Colonierne have havt Lelighed til at udtale sig desangaaende. De Mænd derimod, som Udvalget har fremhævet som sagkyndige Dommere i denne Sag, ere Thinget ubekjendte; Thinget har ikke Kundskab om deres tidligere Virksomhed eller Færd, hvorledes de have været stattede af deres Medborgere i Colonierne, i hvad Forhold de have staaet til Regjeringen, om de muligviis, saa agtværdige de ere, ere i Uovereensstemmelse med Regjeringen i høist vigtige Punkter, hvilket kan have havt tilfølgende, at de ved at bedømme denne Sag, befinde sig paa et noget eensidigt Standpunkt.

Udfoeren: Ja, jeg er temmelig overbevist om, at ethvert af Udvalgets Medlemmer ligesaa vel som jeg selv gjerne tager imod Belærelse, men hvad vi ikke tage imod, det er usortjente Bebrejdelser, saadanne, som af den sidste Taler, det hellsingørsk Medlem (Ordf.), ere fremførte. Han yttrede, at han ikke drog i Tvivl, at Udvalget, hvis det havde confereret med den høitagtede Finantsminister, forin-